

مرغ افسانه خطایش را حس کرد :
چرا آمد ؟

بیمودگی پرسش خود را دریافت ،
بالهایش را گشود
و اطلاق را در بهت يك رويا گم کرد .

مرد تنها بود ،
انعکاس زن را در فضا حس میکرد
و تصویری بدیوار اطاقش میکشید :
وجودش میان آغاز و انجامی در نوسان بود ،
در فاصله او و تصویر
وزشی ناپیدا میگذشت :
هستی کم کم از او جدا میشد
و در تصویر جا میگرفت .

لحظه‌ها را در جای دیگر می‌یافت
شاید اطاقش در تهی میان دو لحظه رها شده بود .
تصویر کم کم زیبا میشد
و بر نوسان دردناکی پایان میداد .
مرد بیرون از وجودش بود ،
اکنون زندگی اش در جای دیگر میگذشت .
مرغ افسانه آمده بود ،
اطاق را خالی یافت
تصویر در نگاهش پیدا شد ،
مرغ افسانه از آستانه‌یك لحظه گذشت
و خودش را در جای دیگر یافت
آیا این تصویر
دامی نبود
که همه زندگی مرغ افسانه در آن افتاده بود ؟
تصویر برویش خندید ،

خنده‌اش تاریک و زیبا بود
مرغ افسانه لغزش خود را حس کرد :
چرا آمد ؟
بیهودگی پرسش خود را دریافت ،
بالهایش را گشود
و اطاق را درخنده تصویر از یاد برد .

مرغ افسانه بر شاخه درختی نشسته بود
چشمانش در ته فضا گم بود
و مرد در بستر خود خوابیده بود .
وجودش بمردابی شباهت داشت
درختی در چشمانش روئیده بود
و شاخ و برگش فضا را پر میکرد .
رگهای درخت

از زندگی گمشده‌ای پر بود
در این لحظه درخت خندید ،
خنده‌اش تاریک و زیبا بود .
مرغ افسانه بر شاخه آن نشسته بود
از شکاف سینه‌اش بدرون نگریست
تهی درونش بشکل درختی بود
شکاف سینه‌اش را با پرها پوشاند ،
بالهایش را گشود
و شاخه را در ناشناسی فضا تنها گذاشت .

درختی میان دو لحظه می‌پژمرد
اطاقی باستانه خود می‌رسید
مرغی بپراهه فضا را می‌پیمود
و پنجره‌ای در مرز شب و روز گمشده بود .

از مرز خوابم میگذشتم ،
سایه تاریک یک نیلوفر
روی همه این ویرانه فرو افتاده بود.
کدامین باد بی پروا
دانه این نیلوفر را بسرزمین خواب من آورد ؟

...

...

در پس درهای شیشه‌ای رؤیاها ،
در مرداب بی‌ته آئینه‌ها ،
هر جا که من گوشه‌ای از خودم را مرده بودم
یک نیلوفر زنده روئیده بود .
گوئی اول لحظه لحظه در تپه من میریخت
و من در صدای شکفتن او
لحظه لحظه خودم را می‌مردم .

بام ایوان فرو میریزد
وساقه نیلوفر بر گرد همه ستونها می‌پیچد .
کدامین بادی پروا
دانه این نیلوفر را بسر زمین خواب من آورد ؟

...

...

نیلوفر روئید ،

ساقه‌اش از ته خواب شفافم سر کشید.

من در رؤیای دوری فرو بودم ،

سیلاب بیداری رسید

چشمانم را در ویرانه خوابم گشودم :

نیلوفر بهمه زندگی‌ام پیچیده بود

در رگهای تاریکش این من بودم که میدویدم

هستی‌اش در من ریشه داشت :

همه من بود.

کدامین باد بی پروا

دانه این نیلوفر را بسرزمین خواب من آورد ؟

نوری بزمین فرود آمد :
دوجاپا برشنه‌های بیابان دیدم
از کجا آمده بود
بکجا میرفت ؟
تنها این دوجاپا دیده میشد

شاید خطای يك لحظه پابزمین نهاده بود.

ناگهان جاپاها براه افتادند
روشنی همراهشان میخزید
ومن کم کم در تاریکی سردی فرو میرفتم .
هنگامیکه جاپاها گم شدند ،
خود را از روبرو تماشا کردم :
کودالی از مرگ پر شده بود .
ومن در مرده خود براه افتادم
صدای پایم را از راه دوری می شنیدم :
شاید از بیابانی میگذشتم .
حس میکردم انتظاری گم شده با من هست .
ناگهان نوری در مرده ام فرود آمد
ومن در اضطرابی زنده شدم :

دوجاپا هستی ام راپر کرد
از کجا آمده بود
بکجا میرفت ؟
تنها این دوجاپا دیده میشد
شاید خطائی يك لحظه پابزمین نهاده بود.

پس از لحظه‌های دراز ،
بر درخت خاکستری پنجره‌ام برگی روئید
و نسیم سبزی تار و پود خفته مرا لرزاند .
و هنوز من
ریشه‌های تنم را در شنهای رؤیاها فرو نبرده بودم

که برآه افتادم .

پس از لحظه‌های دراز ،
سایه‌دستی روی وجودم افتاد
و لرزش انگشتانش بیدارم کرد .
و هنوز من

پرتو تنهای خودم را
در ورطه‌ی تاریک درونم نیفکنده بودم
که برآه افتادم .

پس از لحظه‌های دراز ،
پرتو گرمی در مرداب یخ زده‌ی ساعت افتاد
و انگری آمد و رفتش را در روحم ریخت .

و هنوز من

در مرداب فراموشی نلغزیده بودم
که براه افتادم .

پس از لحظه های دراز ،

يك لحظه گذشت :

برگی از درخت خاکستری پنجره ام فرو افتاد ،

دستی سایه اش را از روی وجودم برچید

و لنگری در مرداب ساعت یخ بست .

و هنوز من

چشمانم را نگشوده بودم

که در خوابی دیگر لغزیدم .

در تاریکی بی آغاز و پایان
دری در روشنی انتظارم رو مید
خودم را در پس در تنها نهادم
و بدرون رفتم :
اطاقی بی وزن تهی نگاهم را پر کرد
۶۰

سایه‌ای در من فرود آمد

و همه شباهتم را در ناشناسی خود گم کرد.

پس من کجا بودم؟

شاید زندگی ام در جای گم‌شده‌ای نوسان داشت

و من انعکاس سرگردان خودم بودم،

انعکاسی که بیخودانه همه خلوتها را بهم میزد

و در پایان همه رؤیاها در سایه بهتی فرو میرفت.

من در پس درتتها مانده بودم

همیشه خودم را در پس يك درتتها دیده‌ام،

کوئی وجودم در پای این درجا مانده بود:

در گنگی آن ریشه داشت.

این در میان من و خودم روئیده بود

و احساسم را در خاموشی خود گم میکرد.

آیا زندگی من صدائی بی پاسخ نبود ؟
فکری تاریکم کرد :
بیهوده هستی ام تهی مرا آلود .

در اطاق بی روزن انعکاسی سرگردان بود
و من در تاریکی خوابم برده بود .
در ته خوابم خودم را پیدا کردم
و این هشیاری خلوت خوابم را آلود .
آیا این هشیاری خطای تازه من بود ؟

در تاریکی بی آغاز و پایان
فکری در پس در تنها مانده بود
پس من کجا بودم ؟

حس کردم در ته خوابی به بیداری میرسم
همه وجودم را در روشنی این بیداری تماشا کردم
آیا من انعکاس گمشده خطائی نبودم ،
انعکاسی که بیخودانه خلوت روحی را آلوده بود ؟
از درون لحظه دوری فکری بیرون خزید :
بیهوده من تهی خودم را آلودم .

در اطاق بی روزن
انعکاسی نوسان داشت
پس من کجا بودم ؟
در تاریکی بی آغاز و پایان
بهی در پس درت‌ها مانده بود .